

МІТЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЕПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ГРУДЕНЬ • 2005 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 21 \ 175 •

2 стор.

Новини церковного життя.

3 стор.

4 стор.

Молитовний похід "За єдинство Церкви"
"Професори" в реверендах. Сте-
режіться!

5 стор.

6 стор.

«Осоружні Господеві уста брехли-
ві». Заповіді Божі

3 капеланом на передовій

7 - стор.

8 - стор.

Таланти, благословлені Госпо-
дом

Вітаємо ювілярів!

Революція продовжується!

Сьогодні, стоячи на віддалі одного року відтоді, як Україна переживала свій велич-
ний національний Помаранчевий здвиг, намагаємося підбити якісь – нехай навіть
умовні – підсумки, зробити порівняльний аналіз нашого життя до Помаранчевої
революції і після неї. Та як не берімо – радості мало, адже сподівання багатьох із нас
не оправдалися, адже очікуваних змін на краще не спостерігається. Зі стану ейфорії
багато хто втрапив у стан розчарування, радість перейшла в смуток. Проте так
видається, що для віруючої людини не може бути розчарування, не може бути смут-
ку, адже ніщо, що стається у світі, не стається без Божого на це допущу. Тому і
нинішній стан в Україні маємо сприймати з позиції християнина. Хтось, можливо,
скептично сприйме написане, однак найбільші скептики нехай задумуються над
такими кількома моментами.

По-перше, маємо зрозуміти, що в світі, – і Україна не є винятком, – точиться
страшна тотальна боротьба зла проти добра. Диявольські сили люто ненавидять
Україну і українців, бо цей терен є Божим і цей нарід є святим. Як доказ тієї ненави-
сті є теперішня руїна в нашому краї, в нашому народі, в нашій Церкві. Як доказ тієї
диявольської злоби є нещодавно спалена каплиця на подвір'ї патріаршого собору, що
будується в Києві. Як доказ тієї запеклої люті є нещодавно облита фарбою пам'ятна
дошка Є. Коновальцю, що на стіні одного з будинків на вулиці його імені у нашому
Львові. І те, що многі наші країни, не маючи сьогодні роботи в Україні, опинились по
закордонах, через що розпадається безліч подруж і залишається багато недогляну-
тих українських дітей, і те, що неозорі українські чорноземі стоять неорані і неза-
сіяні, а люди тотально бідують, і те, що намножилося конфесій та сект в Україні,
«ім же ність числа», серед яких – і наші «рідні» новоявлені «месії»-лефевристи – все
це не постало само по собі: все це інспірує зла сила, діючи за принципом – «Поділяй
і володарюй». Оця, власне, зла сила мала і має за мету винищити все, що є в цьому
народі християнського і що є в цьому народі українського. І першим та найбільшим
завоюванням помаранчевого Майдану є усвідомлення власної національної гідності,
декларація сили нашого християнського духу. Наслідком цього усвідомлення є об-
рання Президентом нашої держави УКРАЇНЦЯ, який є ним не лише за паспортом, а
за переконанням, за способом думання, за ментальністю тощо. Цей Президент не
соромиться визнавати себе християнином, не соромиться перехреститися, – тоді
коли інші високопосадовці лише зіщулено переглядаються.

По-друге, маємо зрозуміти ще й те, що неможливо за такий короткий час підняти
з тяжкої руїни державу, в котрій протягом багатьох років сила зла ревно працювала
виключно на знищення і на руйнування. Вислів страшного ката українського народу
Сталіна про те, кадри вирішують усе, є напоруд актуальною і для сьогоденної
ситуації в Україні. Бо ті люди, дітям котрих належало би сьогодні управляти Укра-
їною, були вимордовані в голодоморах, в Сибіру, на Колімі, в Мордовії, в Казахстані,
за полярним колом тощо. Інші ж були вистріляні і закатовані в застінках радянських
тюрем та концтаборів. Ще інші героїчно погинули в криївках і в катакомбах, а ще
комусь Господь допоміг втекти за кордон. Що було причиною цього тотального
геноциду проти українського народу? Відповідь одна – люта ненависть.

Сьогоднішня еліта, котра намагається виправити сучасне наше становище –
це діти радянської епохи, котрих не вчили думати – за них завжди думала партія.
Результат – деморалізоване суспільство, котре аж через тринадцять років неза-
лежності своєї держави нарешті усвідомило себе Народом, вийшовши тріумфально
на Майдан.

Сьогодні перед Церквою, як і перед суспільством на загал, стоїть надзвичайно
трудне і надважливе завдання – виховати нову еліту: богобоязливу, патріотичну,
чесну. Щоб цього досягти, найперше мусить бути усвідомлення цього у найвищих
владних кабінетах, мусить бути сильна воля до того, щоб надати Богові першість
в українській школі – як початковій, так і вищій, в українському війську тощо.

Крім усього іншого, всі ми як один маємо пам'ятати, що не можемо сьогодні
питати: що нам дала оця держава? Натомість кожен із нас повинен старатися
підтримати найменші потуги до її зросту, до її піднесення, бо якщо сильною буде
Україна, то заможними будуть і українці. Дуже часто ми самі наносимо шкоду
своїм ближнім, суспільству назагал, державі, коли бачимо, як чиниться беззаконня,
і мовчимо чи, може, і самі стаємо його учасниками. А поза тим – чи молимося ми
за нашу Батьківщину, чи віддаємо її під опіку Пресвятої Богородиці, чи в кожному
українському храмі по закінченні св. Літургії ми разом зі священником співаємо «Боже
великий, єдиний, нам Україну храни»? Ніби прості речі, але наскільки вони є вагомі...

Зближаємося до Різдва Христового, в часі котрого знову заспіваємо «З нами Бог...».
Так би хотілося, щоб ці слова не були порожнім звуком, але щоб дзвеніли правдою,
чеснотами, взаємною любов'ю, миром і злагодою. Дай нам, Боже, це усвідомити,
зрозуміти, прийняти і зростити у наших серцях.

о. Іван Галімурка, редактор

«Хоча свобода совісті загарантована Конституцією, є вона, однак, у школах Західної України так інтерпретована, що школа в'яже свободу дітей, які хочуть перед наукою помолитися, караючи за молитву. (...) Вже сам факт, що в школах для української християнської молоді шкільна влада назначає директорами і учителями нехристиян, наповнених часом ненавистю до християнської релігії, ставляє школу в суперечність з дуже сильною християнською традицією українського народу. (...) Як Митрополит Західної України, я є опікуном української молоді і маю обов'язок і право в її імені і її батьків упоминатися о загарантуванні Конституцією їх права, як і права їх батьків».

Митрополит А. Шептицький
«Протест проти насильства над совістю дітей»

ОФІЦІЙНО

УГКЦ СВЯТКУВАЛА
ПАМ'ЯТЬ СВЯТОГО
ЙОСАФАТА

25 листопада 2005 року, в день празника святого священномученика Йосафата, Архiepіскопа Полоцького, Блаженніший Любомир (Гузар), Верховний Архiepіскоп Києво-Галицький Української Греко-Католицької Церкви, відслужив Архiepірейську Божественну Літургію у храмі святого Василя Великого у Києві. Ця Літургія мала свій особливий підтекст: св. Йосафат належав до Чину святого Василя Великого, і храм, у якому відбулася спільна молитва, перебуває під опікою цього чину.

Святий Йосафат – це перший український святий, якого канонізувала Римська Апостольська Столиця. 29 червня 1867 року, після проведення кількох дуже прискіпливих процесів над життям святого Йосафата, Церква руками Папи Пія IX поклала на голову Архiepіскопа Полоцького вінець святих: «Пій, єпископ, слуга слуг Божих...», – читаємо у канонізаційній буллі, – згаданого блаженного Йосафата, Архiepіскопа Полоцького, руського обряду, з Чину святого Василя Великого, бути святим вирішили та й у список святих мучеників вписали».

У проповіді під час Літургії Блаженніший Любомир сказав, що день поминання святого священномученика Йосафата особливо дорогий, світлий і радісний, адже це празник нашого українського святого, празник великого апостола й мученика за святу віру і єдність Церкви. Проповідник також підкреслив, що не тільки Греко-Католицька Церква, але й ціла Католицька Церква почитає св. Йосафата, його славить, до нього молиться, на його честь буде святині.

Водночас Предстоятель УГКЦ відзначив, що св. Йосафат не всюди однаково люблений.

– Дехто дивиться на нього, як на символ ворожості, – сказав Глава УГКЦ, – Пригадує, що я бачив видану ще за царської Росії книжечку, у якій пояснювалося, як вибрати дитині ім'я. У ній, зокрема, було сказано: «Не дай, Боже, вибрати для дитини ім'я Йосафат». Але чи ми, які його шануємо і любимо, або ті, хто вважав його за ворога і називав «душехватом», можуть заперечити, що це була людина, яка вважала єдність Церкви великим добром і, прийнявши мученицьку смерть, доказала свою настанову?

Виходячи з цього, Блаженніший Любомир зазначив, що кожна людина повинна мати ідеал, задля якого буде готовою дійти до самопожертви. По цьому ми пізнаємо, за словами проповідника, що для нас є найцінніше.

– Для нас, християн, цією цінністю має бути Бог і те, що від Нього походить. Приклад такого життя дала нам, зокрема, мама Митрополита Андрея Шептицького, яка роздала колись своїм дітям образочки із написом: «Краще смерть, аніж гріх», – сказав стосовно цього Глава нашої Церкви.

Архiepірейська Літургія завершилася многолітством.

ПЕРШІ ІЄРЕЙСЬКІ
СВЯЧЕННЯ У КРИМУ

27 листопада 2005 року у м. Сімферополі (Автономна Республіка Крим) парафія священномученика Йосафата УГКЦ обходила свій храмовий празник. З цієї нагоди на запрошення священика Віктора Гуменюка до Сімферополя завітав Преосвященний владика Василь Івасюк, екзарх Одесько-Кримський, щоб відслужити Божественну Літургію. Співслужили Владиці о. Ігор Гаврилів, декан Кримський, о. Микола Квич, парох м. Севастополя, та о. Богдан Костецький, парох м. Євпаторії, а також о. Богдан, ксьондз Римокатолицької Церкви.

Офіційно ця парафія почала діяти з лютого 2005 року, тому на храмовий празник прийшло багато людей. З нагоди храмовою свята представник міської влади зачитав лист-привітання від мера м. Сімферополя.

Крім того, відбулося відлення тайни Священства дяконові Віктору Горбаню. Це – перші ієрейські свячення на території Автономної Республіки Крим, а тому ця подія є історичною та важливою в житті УГКЦ на Півдні України.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ У БОРЩОВИЧАХ

2 грудня 2005 року Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архiepіскоп Львівський, провів канонічну візитацію парохії в Борщовичах. Розпочалася візитація у храмі Пресвятої Трійці Божественною Літургією, яку очолив Владика Ігор. Йому співслужили о. Михайло Роспендовський, протопресвітер Винниківського протопресвітерату, о. Іван Духнич, адміністратор церкви Пресвятої Трійці Борщович, о. Юрій Воловецький, голова Комісії шкільництва Львівської архiepіпархії, та інші священики.

У проповіді Високопреосвященний Владика Ігор сказав: « Господь бажає тут і тепер, на землі, виховати у нас протидію і протистояння злу, що диявол пропонує нам. Люди багато коштів та часу посвячують тому, щоб звільнитися від терпіння тіла, але мало часу й зусиль прикладають для того, щоб жити побожно та уникати гріха. Хто буде боротися проти гріха й нагоди до нього, разом з тим уникне і вічного терпіння в другому житті, коли відійде в примиренні з Богом до вічності. Це – під силу кожній людині,

яка бажає вічного щастя. Хто ж би бажав бути нещасливим? Всі хочемо бути у небі, всі бажаємо вічного щастя! Тому й усі ми повинні докладати зусиль уникати гріха. А коли б ми на нещастя стали його жертвою, тоді з довір'ям прибігаймо до Бога й каймося у святій тайні Сповіді. Він, Господь, простить нам кожного разу, коли будемо його благодати о прощення. Судімо себе самі суворим судом у святій тайні Покаяння, і тоді не будемо засуджені Божим судом. Зберімо наші гріхи, випишімо їх у нашому розумі та представмо Господеві у святій Сповіді, і Він зітре їх. Коли ж ми не будемо каятися перед Богом, тоді вони залишаться не стертими і прийдуть з нами на Божий суд, щоб оскаржувати й осудити нас. „Якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили“ (1 Кор.11, 31)».

Після Літургії Владика зустрівся з представниками місцевої влади, зокрема із п. Ярославом Риваком, сільським головою Борщович, п. Ярославом Шелемехом, головою церковної громади, п. Ігорем Васьківим, директором Борщівської ЗОШ, та багатьма іншими

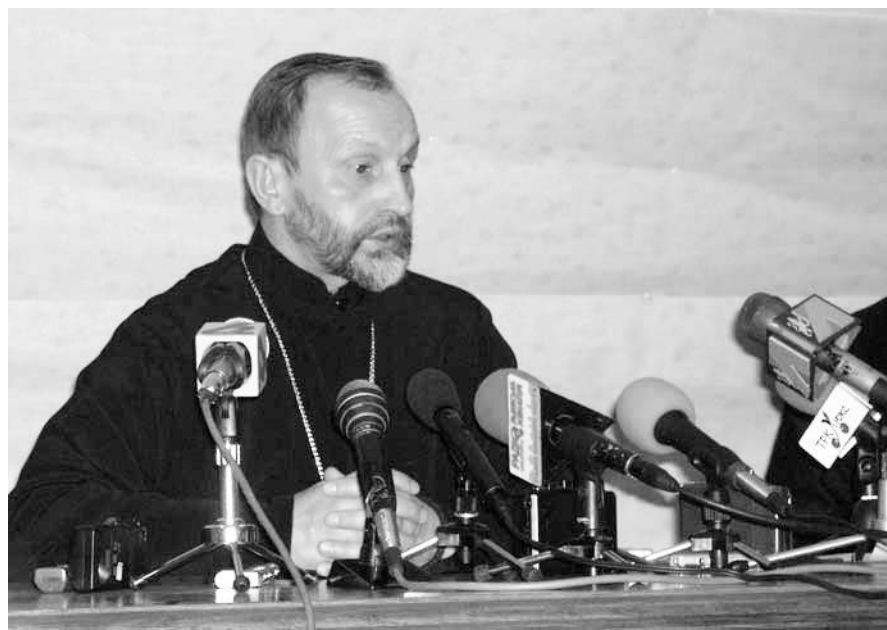
людьми. Під час розмови обговорили різні питання. Особливу увагу учасники розмови присвятили питанню духовного виховання молоді; при тому просили Владика посприяти у ремонті старого костелу, який міг би у майбутньому слугувати місцем для зустрічей молоді цілої архiepіпархії.

Закінчивши зустріч, Владика відбув до місцевої школи, де освятив щойно відремонтований молоддю села катехитичний клас. Відтак розпочався вечір, присвячений пам'яті Митрополита Андрея Шептицького, який підготували учні місцевої школи. Звертаючись до учнів, Владика просив їх, щоб розвивали свої таланти, а не закопували їх.

На завершення візитації Архiepіскоп Львівський у супроводі директора оглянув приміщення школи і висловив переконання, що спільними зусиллями нам вдасться виховати нашу молодь.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

"МИ ХОЧЕМО ДОНЕСТИ ПРАВДУ"

1 грудня 2005 року у Львові в Митрополіччх платах Святоюрської гори відбулася перша прес-конференція Високопреосвященнішого Владика Ігоря (Возьняка), Архiepіскопа Львівського. У виступі Владика Ігор передусім розповів про

основні моменти у своїй біографії, історію свого покликання та перспективи розвитку Львівської Архiepіпархії, яку він очолює. Також Архiepіскоп Львівський наголосив на двох важливих датах у житті архiepіпархії: 10 листопада – коли відбувся чин вве-

дення на престол Львівського Архiepіскопа, та 27 листопада – коли проходив молитовний хід «За єдність Христової Церкви».

Серед своїх перших кроків, які він планує зробити, як єпарх Львівський, Владика Ігор назвав такі: продовжити вишкіл священиків та налагодити співпрацю з інтелігенцією та мирянськими організаціями.

Стосовно молитовного ходу Владика Ігор зазначив: «Ми хотіли звернутися до цих мирян, які пристали до лефевристів, щоб вони зрозуміли, що стали на недобрий шлях. Ми хочемо донести до цих людей правду. Відрадно, що, не зважаючи на осінню прохолоду, у молитві в Янові взяло участь близько 5 000 людей». Крім того, він повідомив, що в акції взяло участь близько 130 священиків.

Під час прес-конференції журналістам також представили новопризначеного прес-секретаря Львівської Архiepіпархії о. Олега Паняняка. Відповідний декрет Владика Ігоря йому було вручено саме в цей день.

ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

У МИКОЛАЄВІ...

26 листопада 2005 року в обласному Миколаєві відбулося вшанування жертв голодомору. Розпочалась акція хресним ходом від місцевого храму УПЦ КП. У цьому ході взяли участь два єпископи – Володимир Ладика з УПЦ КП та Василь Івасюк з УГКЦ, священики УПЦ КП, УАПЦ, УГКЦ та РКЦ, представники міської ради та обласної адміністрації, посланці зі всіх районів Миколаївської області.

Біля пам'ятного хреста жертвам голодомору і сталінських репресій було відслужено парастас.

З нагоди вшанування невинно заморених голодом українців Преосвященний владика Василь Івасюк, зокрема, зазначив: «Як відомо, в історії бурхливого ХХ-го століття це був другий масовий голод на території України. Відразу ж після придушення українських визвольних змагань голод охопив значну частину України, в тому числі й тодішню Миколаївську губернію. Голодне лихоліття 33-го – це катастрофа ХХ століття, незагоєна моральна та психологічна рана, яка

жагучим болем терзає пам'ять очевидців. Почуття страху, заподіяне народом масовими репресіями та голодоморами, живе у свідомості багатьох поколінь. Воно вже запало в генотип нації і певною мірою гальмує розвиток нашого суспільства.

Сьогодні закликаємо Вас згадати молитвах Ваших рідних, близьких, знайомих, а також всіх тих, хто постраждав і помер під час цього голодомору. Це стане найбільш гідним вшануванням пам'яті мільйонних жертв голодомору в Україні».

Завершилося вшанування жертв голодомору покладенням квітів та запаленням свічок.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

...І БРЮССЕЛІ

Суботнього дня 26 листопада у Лювені та у неділю, 27 листопада, у Брюсселі парох цих парафій УГКЦ єромонах Олег Зимака, ЧНІ, відслужив Божественну Літургію та панахиду за душі невинних жертв великого Голодомору на Україні 1932-1933

років. Крім парафій Брюсселя та Лювена, тут були присутні вірні з Антверпена, Гента, а також із Омаха (США).

У проповіді отець-парох, зокрема, сказав: «Україна є тією країною, народ якої у ХХ столітті зазнав особливих духовних, культурних та матеріальних втрат через окупацію та зіткнення на своїй території двох найстрашніших в історії людства тоталітарних режимів – нацизму та комунізму. Вся правда про цей голодомор-геноцид повинна бути відома нашому народові і світовій спільноті. Інколи необхідно мати справжню мужність у відстоюванні справжньої та всієї правди минулого, – але це є необхідною умовою для побудови майбутнього».

Після богослужіння у Брюсселі вшанували на імпровізованому вічі пам'ять убієнних українців – жертв голодомору – і промовці-парафіяни.

Секретаріат Душпастирства
Брюсселя УГКЦ

ОДИН ДЕНЬ ОДНОГО ДЕКАНАТУ

Церква живе своїм життям: діє, вирішує, поступає вперед. Щоб довести до вірних розпорядження церковної влади, щомісяця збираються протопресвітери Львівської Архiepархії на свої зібрання, котрі скликає єпископ. А вже після такого зібрання кожен протопресвітер чи, як ми кажемо, декан скликає священників свого деканату, щоб передати їм настанови вищих настоятелів. Такий порядок існує вже не перший рік. Переважно деканальні збори не є довготривалими, але в даному випадку так годі сказати.

Ідеться про зібрання священників Галицького деканату, котрий очолює о. Роман Шафран, адміністратор храму св. Анни, що на вул. Городоцькій. Ще на попередніх деканальних зборах було вирішено провести розширене зібрання священників Галицького деканату, щоб мати змогу ближче поспілкуватися одні з одними, обговорити

свої проблеми, застановитися над богослужбовими питаннями. Зійшлися на думці провести таке зібрання наприкінці листопада. Та й місце обрали напролюд цікаве – монастир сестер св. Йосифа.

На зібрання прибуло 25 деканальних священників. Помолившись, приступили до справи. Протопресвітер представив присутнім розпорядження Високопреосвященного архієпископа Ігоря, котрі отримав на останньому зібранні протопресвітерів. Мова йшла переважно про внутрішнє життя деканату й Архiepархії. Також заторкувалися питання щодо належної роботи архієпархіяльної Курії. За якусь хвилю часу було зроблено перерву, і можна було випити горнятко теплої кави.

Після перерви до присутніх звернувся зі словом сотрудник храму Пресвятої Євхаристії о. Інокентій Волошин. Він запропонував присутнім на зібранні священникам Тимчасове положення про літургичні рубрики, котрі ще в 1999 році затвердив Владика Любомир Гузар. В процесі представлення теми кожен міг висловити

своє бачення і свою точку зору стосовно того чи іншого питання. А оскільки часу на обговорення пішло чимало, було вирішено зробити дещо довшу перерву.

Тим часом сестри запросили нас скуштувати монастирського обіду. І, звичайно, ніхто не відмовився. Обід був простий і скромний, але надзвичайно смачний. Напевне, тому, що монастирський. Недаремно всі священники були щиро вдячні сестрам за трапезу. Після короткотривалої перерви священники знову вернулися на свої попередні місця, щоб продовжити обговорення літургичних питань.

Закінчивши зустріч, зібралися додому. Однак ще хотілося порозмовляти про свої насущні, про буденні проблеми. Хтось сповідався, хтось ділився враженнями, хтось жартував... День хилився до вечора, через що дехто зі священників поспішав до своїх родин; іще хтось ішов до храму, щоб відправляти вечірні богослужіння.

о. Іван ГАЛІМУРКА

СВЯТО В БРЮХОВИЧАХ

По-особливому святкували цього-річ свято Архистратига Михаїла жителі України, адже сповнювалася річниця Помаранчевої революції, через що по багатьох наших храмах відправлялися урочисті богослужіння з цієї нагоди. Не відставали від загалу і парохіяни храму Різдва Пресвятої Богородиці у Брюховичах. Цей день пройшов для них дуже урочисто.

Ще задовго до річниці Помаранчевої революції було вирішено встановити пам'ятний Хрест на церковному подвір'ї, щоб залишити пам'ятку для майбутніх поколінь про цю надзвичайну подію в житті українського народу. Закінчивши богослужіння в храмі, адміністратор

храму Різдва Пресвятої Богородиці, і водночас декан Шевченківського протопресвітерату о. Петро Салагуб вивів людей на подвір'я, де красувався новозодвижений хрест. Після прочитаної на освячення молитви, рясні краплі святої води впали на розп'яття, на хресні рамена. Коротке слово сказане наприкінці о. Петром було звернене до присутніх, адже багато брюховичан рік назад стояли на Майдані у Києві, також це слово було звернене і молодих людей, до дітей, щоб вони берегли цей хрест, бо саме він знаменує пам'ять про ці події як для теперішніх, так і для майбутніх жителів Брюхович.

Ідучи до своїх домівок, вірні

ділилися враженнями від свята, а о. Петро поспішав тим часом до Центру духовного відродження ім. св. Василя Великого на запрошення сестер-новозодвижених, котрий також знаходиться в Брюховичах. Сестри-монахині також по-особливому відзначали свято. З благословення Провінційної настоятельки с. Маргарети Гутник, котра також прибула до названого Центру, тут урочисто було посвячено дзвін, котрий, очевидно, також несе в собі глибокі символи народного здвигу. Його срібний голос протягом багатьох років також буде нагадувати поколінням про події Помаранчевої революції.

Власна інформація

ХРИСТІЯНИ ПРОТИ УЗАКОНЕНОГО ГЕНОЦИДУ

3 грудня в Українському Домі в Києві проходила всеукраїнська конференція „Аборт: заперечення права на життя”, ініційована Інститутом родини та подружнього життя Українського Католицького Університету, Академією медичних наук України та Всеукраїнським фондом “За гідність людини”. Організатори мають на меті винести на суспільно-політичний рівень проблему захисту ненародженого життя.

Учасники звернуться до парламентарів, які позиціонують себе як християни, аби вони і в законодавчому полі задекларували свої християнські принципи – заборони абортів. Український електорат мав би ще один орієнтир для свого свідомого політичного вибору – ставлення того чи іншого кандидата до проблеми. Науковці стверджують, що на сьогодні в Україні процвітає внутрішній геноцид – щороку в Україні відбувається від кількох сот тисяч до мільйона вбивств ненароджених дітей.

Богослови доводять, що Божа заповідь – Не вбивай! – поширюється не лише на народжених, а й на людей від моменту їхнього зачаття. Людина не має права позбавляти життя іншу особу, незалежно від стадії розвитку. Джерелом життя є Бог і лише Він може

вирішувати, кому жити, а кому вмирати і коли вмирати. Аборт – це зухвале перекреслення Божих планів щодо людської істоти, якій Господь подарував життя, коли її відштовхується в небуття й не дається їй здійснити того завдання, яке Бог запланував для неї в цьому світі. Ембріологія підтверджує богословську теорію про виникнення душі одразу ж після зачаття, оскільки процес подальшого поділу клітини на різні органи не можна пояснити ні з точки зору біохімії, ні аналізом фізичних процесів, які відбуваються в організмі: необхідний нематеріальний організаційний центр, яким і є розумна душа.

«Легальне проведення абортів – один із основних чинників, які впливають на катастрофічну демографічну ситуацію в Україні, – говорить науковий працівник Інституту родини та подружнього життя УКУ Петро Гусак. – Навіть якщо оминуть моральний аспект, то безкарно нищаться громадяни, які могли би в майбутньому працювати на розвиток України. Оскільки не всі є вірними Церкові, не всі слухають своїх проповідників, то у ролі виховника громадян виступає закон, адже йому зобов'язані підкорятися всі. Сьогодні за українським законодав-

ством, людина, яка ще не народжена, не є суб'єктом права і не має гарантованого права на життя».

Два роки тому ієрархи основних конфесій, які належать до Всеукраїнської Ради Церков, підписали звернення до уряду та Президента про заборону легального абортів як замаху на людське життя. Серед підписантів є представники УГКЦ, РКЦ, УПЦ КП, УПЦ МП, баптисти, євангельські християни, лютерани. Один крок на прощання зробив колишній Президент України Л. Кучма, видавши 1 січня 2005 року останній указ про скорочення терміну дозволеного абортів з 28 до 22 тижнів вагітності. Значно позитивнішим моментом є виконання теперішнім Президентом В. Ющенком своєї передвиборчої обіцянки про надання допомоги по народженню дитини в розмірі 8,5 тисяч гривень, що спричинилося до підвищення бажання народження дітей.

У своєму ставленні до проблеми абортів Європа є неодностайною. У Польщі, Ірландії та Португалії заборонено робити легальні абортів. Натомість у інших країнах дозвіл закріплений законодавчо.

Відділ інформації та зовнішніх зв'язків УКУ

ОФІЦІЙНО

В УКРАЇНІ ПОМИНАЛИ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРІВ

26 листопада 2005 року в Україні було відзначено День пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій, який встановив своїм Указом № 1644/2005 Президент України Віктор Ющенко. У цей день перед пам'ятним знаком жертвам Голодомору 1932-33 років на Михайлівській площі Києва ієрархи християнських Церков України відслужили панахиду, у якій взяли участь Президент Віктор Ющенко, голова Верховної Ради Володимир Литвин, Прем'єр-міністр Юрій Єхануров та інші високоповажні представники державної влади, народні депутати, представники дипломатичних місій. У спільній молитві взяв участь також Блаженніший Любомир (Гузар), Глава УГКЦ.

Перед панахидою відбулася скорботна хода, присвячена вшануванню пам'яті жертв голодоморів та політичних репресій. Кількатисячна колона, сформована з представників усіх регіонів України, пройшла з Софійського майдану до Михайлівського собору. На чолі колони несли хоругви та Державний прапор України із жалобними стрічками. Учасники акції несли у руках букети з квітів та пшеничних колосків, а також запалені свічки.

Після панахиди о 15.50 Президент України виступив з промовою. «Всі повинні знати правду про цю трагедію», – сказав, зокрема, Віктор Ющенко. У зв'язку з цим Президент оголосив, що в Києві постане «величний музей» пам'яті жертв цієї трагедії. Глава держави також висловив глибоку вдячність усім науковцям, журналістам, політичним в'язням, які розповідали світові про українську трагедію.

«Згадаймо із вдячністю тисячі українців, які приймали у себе втікачів з-за Збруча. Устами Митрополита Андрея Шептицького вони били тривогу, повідомляючи світову громадськість», – сказав Президент. А тоді процитував слова Слуги Божого Митрополита Андрея: «Оперта на несправедливості, обмані, безбожності людоїдна система довела багатий край до повної руйни». У промові Глава держави також закликав міжнародну спільноту визнати акт Голодомору 1932-33 років геноцидом українського народу.

Відтак о 16.00 Віктор Ющенко оголосив загальнонаціональну хвилину мовчання. Попри те, що наша країна вже тринадцять разів святкувала свою незалежність, вперше в Україні було оголошено хвилину мовчання за жертви голодоморів. На цей час призупинили роботу в органах державної та місцевої самоврядування, на підприємствах, в установах та організаціях. Задзвонили церковні дзвони. Після цього всі небайдужі учасники поминання поклали до пам'ятного знаку жертв Голодомору запалені свічки.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

Довідка

Три голодомори пережила Україна в минулому сторіччі. Перший стався у 1921-23 роках, потім був другий, найстрашніший – у 1932-33 роках; третій голодомор був одразу по завершенні Другої світової війни – у 1946-47 роках. За даними істориків, на початку 30-х років від голоду в Україні померли від 7 до 10 мільйонів людей, тобто від десятої до четвертої частини населення. Щогодини вмирала тисяча людей, щодня – 25 тисяч. На думку вчених, наслідки цього Україна відчуває й донині.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ ПРО ПАПУ РИМСЬКОГО

30 листопада у греко-католицькій Богословській академії імені блаженного Теодора Ромжі в Ужгороді відбулася презентація першої в Україні біографії Папи Римського Івана Павла II. Спеціально на цю подію прибув автор цієї книжки, відомий дослідник церковної історії, кандидат наук Андрій Юраш (Львів). Книжка вийшла у видавництві «Фоліо» (Харків) і за півроку наклад її практично розійшовся. Найближчим часом вийде друге видання.

Окрім того, під час презентації дослідження було відкрито персональну виставку духовних робіт художника Юрія Боднара (Ужгород). Участь в акції взяли єпископ Мукачівської греко-католицької єпархії Мілан Шашік та ректор академії Тарас Ловка. Західна інформаційна корпорація

МОЛИТОВНИЙ ПОХІД

Недільний день 27 листопада не був подібним на інші, адже саме цього дня у Львівській Архиепархії відбувся Молитовний хід до селища Івано-Франкове, що на Яворівщині, під гаслом «За єдинство Церкви». До цього походу готувалися заздалегідь: про нього оголошувалося по храмах, бажаючи іти Молитовним ходом вносились у списки, відповідно до кількості учасників замовлялись автобуси, із службою ДАІ погоджувалась маршрути колони, вирішувались питання медичної допомоги, озвучення та чимало інших необхідних питань. Як виявилось наприкінці — Молитовний хід було вдало продумано, і відбувся він на пристойному рівні. А що саме означав цей похід і чому він був спрямований саме до Івано-Франкового, ми намагатимемося вяснити нижче

ЯК ВІДБУВАВСЯ САМ ПОХІД?

Згідно з попереднім задумом, учасники Ходу формували дві колони: одна — біля храму Воскресіння Господнього, що на вул. Городецькій, друга — біля храму Пресвятої Євхаристії, що у Рясному. Обидві автобусні колони вирушили із початкових пунктів одночасно і довели учасників Ходу до села Страдч. У Страдчі було сформовано єдину колону і всі присутні, промовляючи Ісусову молитву, пішки рушили до селища Івано-Франкового. Колону (за попереднім погодженням) супроводжували автомобілі ДАІ. Увійшовши до селища, колону розділилася навпіл і зупинилася. До Високопреосвященного Владика Ігоря зблизилися дівчата в національних строях і хлібом привітали Владика. Потім священники вручили Владичі ручний хрест — як ключ до парохії. Високопреосвященний Архиепископ Ігор поблагословив присутніх і розпочав Молебень до Ісуса Христа. По його закінченні розпочалася Архирейська св. Літургія, котру співом супроводжували семінаристи разом із молодіжним хором храму Різдва Пресвятої Богородиці, що у Сихові. На закінчення Владика виголосив промову, у якій виявив суть проблеми і заклик до смирення та до поєднання.

ТРОХИ СТАТИСТИКИ

За приблизними підрахунками, цей Молитовний хід творило близько 4.500-5.000 чоловік. Більшу частину цих людей доставили понад чотири десятки автобусів. Протяжність людської колони (вірні йшли в колоні по четверо) була приблизно кілометровою. У колоні крокувало понад 60 священників, яких очолював Високопреосвященний Архиепископ Львівський Кир Ігор. Аби пройти вздовж колони з її голови до хвоста, необхідно було десь хвилин із дванадцять.

ПРИЧИНА МОЛИТОВНОГО ХОДУ

Наша газета неодноразово подавала до загального відома інформацію про те, в Українській греко-католицькій Церкві сформувалась схизматичка група людей, яких очолює священник Василь Ковпак і котрі називають себе «традиціоналістами». Водночас ці люди вперто називають себе греко-католиками, хоч насправді через свої вчинки самі поставили себе поза Католицькою Церквою, що впливає із повідомлення нині вже покійного Папи Римського Івана Павла II. Вони не допускають до храму в Івано-Франковому священників, котрих настановив правлячий архієрей, і тим самим провокують розкол у парохії. Крім того, люди, очолювані священником Василем Ковпаком, постійно заявляють,

що з ними воює лише Владика Ігор та його канцелярія. Для повноти інформації бажаємо повідомити, що всі учасники Молитовного ходу прибули на нього абсолютно добровільно, тобто ніхто нікого не змушував і не присилював. Тому, як бачимо, вже багато людей протестує проти новітньої схизми в Церкві і не бажає миритися з таким станом речей.

ЦІКАВИЙ МОМЕНТ МОЛИТОВНОГО ХОДУ

Коли колону досягла приблизно половини шляху, уважні учасники походу могли спостерегти священника Василя Ковпака, який стояв в оточенні небагатьох своїх прихильників, споглядаючи на колону. Багато хто очікував, що священник Василь Ковпак, котрий вперто називає себе греко-католиком, підійде до Високопреосвященного Владика Ігоря і

попросить благословення. Так належить чинити і так чинять всі греко-католицькі священники, але священник Василь Ковпак зігнував Архиепископа і тим самим зігнував цілу Греко-Католицьку Церкву. Крім того, в окремі села чи містечка єпископ приїжджає, можливо, один раз на століття, тож хто знає, коли ще буде візитація єпископа до Івано-Франкового? Отож, якби священник Ва-

силь Ковпак був правдивим греко-католицьким священником, то запросив би Архиепископа до храму. Але так не сталося, бо Високопреосвященний Архиепископ Ігор служив святу Літургію під відкритим небом. Висновок напрашується сам по собі: правдиві греко-католики так не чинять.

ЧОМУ ПОХІД ВІДБУВАВСЯ 27 ЛИСТОПАДА?
Дата Молитовного ходу вибрана не

випадково. Сам похід планувався на 25 листопада, в свято св. священномученика Йосафата. Але оскільки це був робочий день, то було вирішено перенести похід на неділю. Щодо особи священномученика Йосафата, то можемо сказати, що він був замордований у страшний спосіб за те, що дуже бажав, аби Церква була єдиною. Для єдинства Церкви він жив і трудився. Саме тому і цей Хресний хід відбувся під гаслом «За єдинство Церкви».

Сьогоднішня група священників-«традиціоналістів» під керівництвом священника Василя Ковпака також присвоїла собі ім'я священномученика Йосафата. Але що найдивніше — святой Йосафат старався про поєднання Церков, а лефевристи, до котрих належить і священник Василь Ковпак зі своїми приятелями, відкидають єкуменічний рух Церкви, запропонований II Ватиканським Собором. Вони упереджено налаштовані до інших віросповідань. А це може означати лише те, що вони не бажать швидкого примирення в Церкві — хоч сам Ісус Христос бажав, щоб «було одне стадо і один Пастир».

МОЛИТОВНА ПРОГРАМА

Протягом усього шляху від Страдча до Івано-Франкового паломники молились Ісусову молитву. Вона цілком нескладна, всього вісім слів, але яких! — „Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас!“ Через часте повторювання цих слів настає усвідомлення людської немочі і гріховності. Нескладна мелодія цієї молитви постійно супроводжувала колону, адже молилися всі разом. Так дійшли до Івано-Франкового. Після того, як діти привітали Високопреосвященного Владика, розпочався молебень до Ісуса Христа. Для відправи було споруджено чудове підвищення, так що всім було добре видно, хто відправляв богослужіння і як усе відбувається. Озвучення також було на пристойному рівні, адже про це постаралися заздалегідь.

А тим часом підходили ще люди і священники. Загальним числом зібралось близько 130 священників. Закінчивши молебень, Владика одягнув усі ризи свого сану, і розпочалась Архирейська свята Літургія. Співав Літургію об'єднаний хор семінаристів і долучений до них молодіжний хор храму Різдва Пресвятої Богородиці, що в Сихові. Для тих, хто бажав сповідатися, була виділена група священників, котрі слухали сповідей. А щоб усіх бажуючих запричастати, священники зі Святим Причастям розійшлися поміж паломників. Попереду кожного такого священника ішов семінарист із розкритою великою парасолею. Користь від парасолі була подвійна: ніщо зверху в чашу не могло впасти, а бажуючим причащатися було видно, де є священник зі Святим Причастям.

Наприкінці Владика виголосив промову (її подаємо на наступній сторінці) і поблагословив усіх присутніх мощами святого священномученика Йосафата, котрі знаходилися в спеціальній оправі, прикріпленій до ручного хреста. За словами Архиепископа, це — частинка кістки святого Йосафата.

На закінчення урочистостей о. Іван Нижник, адміністратор парохії Івано-Франкового, подякував Кир Ігореві і всім присутнім за підтримку, за спільну молитву. Закінчивши богослужіння, священники роздягалися зі священних риз, а всіх бажуючих благодійна Мальтійська служба безкоштовно пригощала теплим борщем і чаєм.

ЗА ЄДИНСТВО ЦЕРКВИ

Всечесніші і преподобні отці,
сестри і брати,
достойні учасники моління!

Бажаю подякувати вам за ваше розуміння та вашу участь у цьому молінні. Звичайно, ми могли спокійно молитися з вами у наших храмах, але ми прибули сюди, щоб стояти під відкритим небом і молитися так, як ми молилися у 1988-89 роках під час виходу Церкви з укріття. Чому виникла потреба молитовного походу, прощі й ревного моління на майдані? Чому ми з вами так чисельно зібралися із нашої Львівської Архиепархії? Яка потреба цього? А потреба у цьому велика, оскільки в ряди нашої Церкви вдираються люди, котрі, прикриваючись нашими церковними одягами та згадуванням на Богослужіннях імен Святішого Отця та Блаженнішого Патріарха Любомира, чинять розкол в УГКЦ. Не бажаю на це посвячувати багато часу у моєму слові до вас, але бажаю перестерегти вас, щоб не «зводили вас марними словами» (Єфес. 5,6). На території нашої й інших епархій з'являються священники, котрі виконують вказівки схизматських єпископів з-за кордону.

Нову схизму або розкол в Католицькій Церкві вчинив французький архієпископ Марсель Лефевр. Він, бувши попереджений Святішим Престолом, без дозволу Папи Римського нині покійного Івана Павла II, висвятив чотирьох єпископів, котрі разом з Марселем Лефевром підпали під церковну кару і 1 липня 1988 року були відлучені від спільноти Католицької Церкви. Це означає, що всі їхні служіння у Католицькій Церкві заборонені і обертаються для них карою, що називається гріхом. Тобто навіть служіння ними Служби Божої, вділення святих Тайн (як-от Сповідь, Подружжя, святе Причастя й інші) стягають велику образу Бога. І 2 липня Святіший Отець Іван Павло II пояснив цю подію так: «В ситуації, що склалася, почуваю себе зобов'язаним довести до відома всім вірним католикам деякі аспекти, що їх особливим способом підкреслює ця сумна обставина... Бажаю звернутися... із зворушливим, батьківським та братнім закликом до всіх, що пов'язані з рухом Лефевра, щоби сповнили великий обов'язок залишитися з'єднаними з Вікарієм Христа, (тобто Папою Римським), в єдності Католицької Церкви, та щоб жодним способом не підтримували цей рух. Ніхто не повинен бути несвідомим того факту, що формальне примкнення до схизми являє собою велику образу Бога та спричинює стягнення кари екскомуніки, як це встановлено Церковним правом...»

На жаль, 25 березня 1991 року Марсель Лефевр помер без ознак розкаяння.

Я вже говорив вам, що й ми маємо до цього відношення, оскільки серед нас діє священник Володимир Вознюк, висвячений схизматським єпископом Тіссєде Маллере. У лефевристському часописі «Regina Coeli» (№ 109, січень 2001 року) схизматським священником Стеліном зазначається: «Наш найвищий настоятель (єпископ Фельє) вшанував нас у листопаді 2000 року, встановивши сам семінарію Непорочного Серця Марії у Львові (Україна) для візантійських католицьких кандидатів до Священства католицької традиції». У цьому часописі згадується також про заснування згромадження сестер-василіян Божого Милосердя. І ще одне, про що пишеться у цьому ж номері: про встановлення братства св. священномученика Йосафата, провід над яким перебрав о. Ковпак Василь. Про багато із цих фактів можна прочитати у книжці о. В.Ковпака «Переслідувана традиція». І бажаю тут голосно зазначити, що традиція нашої Церкви сягає не 100, 200 чи 400 років, але сягає часів Ісуса Христа і прийшла до нас через Грецьку, Антіохійську, Єрусалимську Церкви. Ніхто поза правдивою Церквою, котра має єдність зі Святішим Отцем, не може говорити про повну і святу Традицію!

Ми бажаємо освідомити вас, щоб ви не далися обдурити тим, нібито священники-лефевристи служать краще від інших священників, оскільки моляться вночі, мають різні практики тощо. Чи ті, хто не молиться вночі або не виконує певних практик, є гіршими і їх потрібно відкидати? А чи може хтось виміряти рівень якості молитви тої чи іншої особи? Хіба не Господеві найкраще відома побожність, з котрою заносимо молитву?

А чи можна вважатися добрими християнами і разом з тим не приймати своїх священників й витіснити їх за межі церковного подвір'я? Коли я послав наших греко-католицьких священників у селище Шкло, люди підтримали схизматського священника В.Вознюка, а своїх – греко-католицьких – проігнорували. Крім цього, певна старша жінка погрожує, що мають намір ще й побити «юрівців», і це записано на відеострічку. Ось як деякі люди «люблять» свою Церкву і радо дають себе зводити...

Очевидно, хто не хоче належати до нашої Церкви, а бажає іншої, ми не можемо нікого змусити бути таким, а не іншим. Ми лиш бажаємо повідомити, що певні священники – свідомо чи несвідомо – примкнули до схизми Лефевра і тим самим впроваджують у блуд інших. Хочемо перестерегти священників та вірних, щоб були критичні і не піддавалися провокаціям поділу. Закликаємо усіх єднатися, а не роз'єднуватися! Папа пригадає нам, що цей розділ – важка образа Бога. Чи маємо право молитися і водночас ображати Бога? Послухаймо, що пише святий Іван Золотоустий: «Ніщо так не роз'єднує Церкви, як бажання влади. Ніщо так не викликає Божого гніву, як розділ у Церкві. Навіть коли б ми чинили святі діла, але, розриваючи єдність, будемо покарані так, якби ми розривали тіло Господа... Навіть мучеництво не затирає такого гріха. Чому ти приймаєш мучеництво? Чи не задля слави Ісуса Христа? Ти віддаєш своє життя за Ісуса Христа і в той же час грабуєш Церкву, за котру помер Ісус Христос» (св. І.Золотоустий, том I, розд. II біографії).

У євангельському читанні ми чули, як мешканці Геразинської округи не прийняли Ісуса Христа. Він на силу до них не просився і відійшов (Лк. 8,37).

Днями наша Церква святкувала свято великого святого священномученика Йосафата, котрий помер за єдність святої Церкви і народу. Святий священномученику Йосафате, випроси єдність у нашій Церкві та народі! Чи ми мали б ділитися, коли ми – учні Христові?

У своїй Архиерейській молитві Ісус молиться за своїх учнів та людей, прохаючи: «Щоб усі були одно – як Ти, Отче, у Мені, а Я – у Тобі» (Ів. 17,21). Ісус Христос передбачав, що через слабкість людського духа прийдуть розділи, що людська гордість не зважатиме навіть на святі речі. І Він уболіває за єдність до цього часу. Тож і ми закликаємо до єдності у нашій Церкві та народі і не судимо нікого, бо незабаром самі будемо суджені справедливим Божим судом.

Разом з тим просимо усіх бути пильними, не впадати у знеохоту, коли ми бачимо, що не все гаразд і з посвяченими особами. Молімося за наших єпископів, священників, чернечий стан, одні за одних, бо це – правдивий дух Христа. «Тож напевнімося кожен від своєї злої дороги», а Господь прийме нас, як своїх блудних синів та дочок (Єрем. 18,11). Хай панує між нашим народом єдність та любов!

Пресвята Богородице, Тобі поручаю усіх, хто перебуває на території нашої Архиепархії, як твоїх синів та дочок! Спаси нас!

“ПРОФФЕСОРИ” В РЕВЕРЕНДАХ. СТЕРЕЖІТЬСЯ!

КОМУ ВОНИ СЛУЖАТЬ?

По закінченні Молитовного ходу до селища Івано-Франкового 27 листопада цього року окремі молоді люди з прихильників «лефевристів» роздавали ксерокопії „Памятки учаснику Хресного ходу“, в котрій представлено священника Василя Ковпака як ревного захисника традиції, віри і благочестя. Ми бажаємо повідомити всіх тих, хто роздавав ці карточки, а також усіх жителів Івано-Франкового, Шкла, Рясного та інших міст і сіл про те, що Володимир Вознюк, котрого з благословення священника Василя Ковпака незаконно було висвячено на священника і котрий разом зі священником Василем Ковпаком відправляв і відправляє у Ваших храмах і до котрого Ви ідете до сповіді, є не тим, за кого себе видає. Не бажаючи бути обмовниками, ми подаємо до загальної уваги копію офіційного документу, що його було надано компетентними органами, аби Ви

Світлина з газети українських лефевристів «Греко-Католицька Традиція», № 23, 6-19 листопада 2005 року.

самі зробили висновок, кого Ви захищаєте.

Якщо ревний захисник «традиції»

УПРАВЛІННЯ МВС УКРАЇНИ У ЛЬВІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

79007 м. Львів, пл. Генерала Григоренка, 3

24 листопада 2005 року

№ 708/746

Архієпископу Львівському
о. Ігорю Вознюку
м. Львів пл. Св. Юра, 5

На Ваш запит повідомляємо, що Вознюк Володимир Григорович, 24.03.1973 р.н. був засуджений Долгинцевським районним судом м. Кривого Рогу Дніпропетровської області 03.06.1993 року за злочин, передбачений ст. 296 - 6 ч. 1 Кримінального кодексу України (за зберігання наркотичних засобів) до 3-х років позбавлення волі. Згідно ст. 46 — 1 КК України з відстрочкою на 3 роки і 04.06.1993 року був звільнений із залу суду.

Перший заступник начальника Управління
В.І.Чепак

священник Василь Ковпак посилає на висвячення кримінального злочинця і водночас стає з ним сьогодні до престолу, щоб служити св. Літургію, то очевидним є те, що він погоджується з таким станом речей; він покриває особу, проти котрої було відкрито кримінальну справу і котру було засуджено за зберігання наркотиків. Чи може хтось запевнити, що і сьогодні тут наркотики не мають місця? Напрошується думка: як називається

особа, котра покриває кримінального злочинця, – тим більше, коли йдеться про священство? Чого варті розмови про ревність, про віру, про традицію, якщо „ревні“ уста говорять одне, проте реалія цілком інша? Це називається просто – фарисейство і фальш. Чи не таких людей стосуються Христові слова: „Коли сліпий сліпого веде – обидва упадуть в яму“?

ДІАЛОГ ВІРИ, НАДІЇ Й ЛЮБОВІ

«Несімо тягар один одного» – під таким гаслом діє Колоквіум європейських парафій, що має на меті налагоджувати контакти та співпрацю між парафіями в Європі.

Задум створити цю організацію виник близько півстоліття тому в колі європейських богословів. У 1961 році понад 60 священників з Франції, Бельгії, Німеччини, Австрії, Італії, Іспанії та Швейцарії зібралися на перший колоквіум, після чого вирішили зустрічатися щодва роки для того, щоб ділитися досвідом та ідеями. Згодом у колоквіумах почали брати участь і миряни. Після того, як впала «залізна завіса», до зустрічей стали долучатися священники і миряни із Середньої та Східної Європи. Сьогодні у картотеці колоквіуму – приблизно 1000 учасників із 650 парафій (60% з них – миряни). КЄП як недержавна організація є вільним об'єднанням християн і має статус консультанта при Раді Європи.

У цьогорічному колоквіумі, що проходив у Німеччині, уперше взяли участь двоє мирян з України – працівники Фонду св. Володимира Леся Крип'якевича та Люба Довга.

– Дещо дивна назва «колоквіум» означала тижневу зустріч християн різних конфесій для ділення досвідом життя парафій, збагачення новими формами праці для глибшого вивчення Євангелія та життя у спільнотах, – розповідає Леся Крип'якевич.

Гостей із 16 країн, що прибули на зустріч, гостинно вітало у стінах Католицького університету місто Ерфурт, яке називають зеленим серцем Німеччини і яке має давню екуменічну традицію. В усіх виступах, доповідях, свідченнях під час колоквіуму відчувалося вболівання Європи за втраченими християнськими цінностями. Із тривогою учасники говорили про стан віри, про вбогість духу деморалізованих споживацтвом християн Заходу з одного боку, а з іншого – знищених бідністю і войовничим атеїзмом країн Сходу.

Учасники зустрічі наголошували, що світ чекає нової евангелізації. Одне з найважливіших завдань сьогодні – створення і діяльність невеликих спільнот мирян, що надають Церкві автентичності і свідчать про міцність розгалуженого дерева віри, а також – допомога потребуючим. Через соціально-пасторальну працю Церква здійснює діалог з людьми. Джерелом надії і повернення радості людині, розчарованій життям, покликані стати Центри родини, праця з дітьми й молоддю.

На зустрічі відчувався живий пошук нових форм свідчень віри, нових рішень. Кожен день розпочинався з молитви, читання уривку Євангелія, пісень Тезе. Молитви мали різний характер: спільна молитва з представниками різних конфесій, молитва-спів, молитва-мовчання, молитва миру зі свічками усіх народів на престолі, молитва з музикою... Відчувалося жваве зацікавлення традицією Східних Церков (ікони, церковний спів, Літургія у візантійському обряді). Учасники колоквіуму говорили про необхідність будувати мережу партнерських проєктів, не допускаючи розколу Європи, а навпаки – сіючи зерна взаємопрощення й порозуміння між народами, які несуть тягар ворожнечі в минулому.

– Провідна думка колоквіуму полягала у тому, що ми усі – Божі співпрацівники, – відзначає Люба Довга. – Наше завдання в усіх суспільствах – проповідувати Добру Новину, розбудовувати спільноти, працювати з родинами, подавати надію та розраду для страждаючих. Добрим прикладом цього для учасників зустрічі стала парафія св. Лоренца. Її відвідини відкрили нам справжнє, а не формально-показове служіння, дієву соціальну роботу, а найголовніше – відчуття єдиної християнської громади, участь у житті якої бере кожний її член. Парафії належить будинок для людей похилого віку, яким вона опікується. Тут організують рекреації для парафіян, спільні паломництва, дбають про працю з родинами, відвідують хворих і немічних. Щомісяця відбуваються Служби Божі для дітей, зустрічі літніх людей за чаєм. Є дитячий театр, футбольна команда, дитячий і дорослий хори. А ще – парафіяни знають історію своєї парафії, пишуться її здобутками.

«Виняткова парафія» – скажете ви. Можливо. Але хіба це не зразок для наслідування, для запозичення досвіду? Так, ми усі різні і живемо у різних країнах. І проблеми у нас також можуть бути різні. Але нас об'єднує значно більше, ніж роз'єднує. Ми шукаємо дорогу до Бога, і у цій дорозі нашим супутником повинен бути діалог віри, надії й любові – з Богом і один з одним.

Люба КІНДРАТОВИЧ

КАТЕХИЗМОВІ ПРАВДИ

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви св. Юрія,
м. Яворів

ВОСЬМА ЗАПОВІДЬ БОЖА: «НЕ СВИДЧИ ЛОЖНО НА БЛИЖНЬОГО ТВОГО»

Людина володіє матеріальними і духовними цінностями, якими дуже дорожить. Перші необхідні для підтримання свого життя, другі – аби люди нас поважали, шанували і щоби нас не цурались. Оті духовні цінності дуже крихкі, немов кришталі. Їх може розбити один лише удар злого язика.

Язык здатен зруйнувати правду, справедливість, отруїти серця й убити любов; часто він є причиною незгод і сварок, може принести людському роду велику руїну. Тому на сторожі злого язика Господь поставив восьму Свою Заповідь: «Не свідчи ложно...».

Восьма Заповідь Божа забороняє брехню, неправдиве свідчення в суді та порушення честі й слави свого ближнього.

1. Неправдиве свідчення в суді – це свідоме і добровільне підтвердження того, що є неправдою. Святе Письмо наводить приклад, як два неправдиві свідки свідчили проти Навутея, ніби він хулив Бога, і Навутея засудили на смерть (1 Цар. 21). Святе Письмо називає цих свідків «дїтьми диявола» і запевняє, що «ложний свідок загине» (Прип. 21, 28). Деколи ложний свідок прибігає ще й до ложної присяги, ще більше обтяжуючи тим самим свою совість.

Чи є ложним свідчення, коли ми не говоримо в суді неправди, але правду скриваємо? Так, це є ложне свідчення, бо ми зобов'язані говорити правду, говорити все, що знаємо. Говорячи правду, ми не повинні звертати увагу на приятелів, родичів, чужих, багатих, бідних; не повинні боятися погроз, не повинні звертати уваги на обіцянки, а покладати надію на Бога і берегти свою совість.

Те саме стосується і ложного звинувачення, оскільки воно також є кривою проти ближнього, якого невинно ставимо перед суд, завдаючи кривду і шкоду йому, його доброму імені й славі.

2. Брехня. Брехати – це свідомо і добровільно говорити інакше, ніж ми думаємо. Брехні є різні – в залежності від наміру, в якому ми говоримо. Наприклад, шкідлива брехня – коли хочемо комусь зашкодити; брехня услужлива – коли хочемо допомагати собі в якійсь скруті; жартівлива брехня – коли говоримо неправду для жарту. Проте не можна брехати навіть задля жарту, адже святе Письмо говорить:

«ОСОРУЖНІ ГОСПОДЕВІ УСТА БРЕХЛИВІ»

«Осоружні Господеві уста брехливі» (Прип. 12, 22). Бог бажає, аби ми любили правду, бо правдомовними він нас створив. «Уста бо брехливі погублять душу» (Мудр. 1, 11).

Дитина, вихована побожними батьками, не знає брехні, а лише навчена старшими, вдається до неї.

Брехня шкодить ближнім і суспільству: багато людей трапляють через неї мастки, свободу, честь, добре ім'я і довіру ближніх. Водночас брехня шкодить і тому, хто її говорить: вона відбирає і йому честь, гідність, довіру й повагу.

Проте не завжди можна казати правду: деколи є й обов'язок затаїти правду, зберегти таємницю. Якщо для збереження таємниці достатньо мовчанки, то треба застосовувати лише її. Але деколи мовчанки не вистачає, а тому в такому випадку треба відповісти ухильно.

3. Облуда, лицемірство. Ними грішить той, хто удає з себе кращого або побожнішого, аніж є в дійсності. Про таких Христос говорить: «Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що схожі на побілені гроби, які зверху здаються гарними, а всередині повні мертвих кісток і всякої нечистоти» (Мт. 23, 27).

До облуди належить і облесність. Облесністю грішить той, хто хвалить інших для того, щоби їм сподобатися. Таку облесність називають також лизунством. До облесності людей спонукає зазвичай честолюбність. Такі люди хочуть увійти в довір'я до вищепоставлених, щоби таким чином і самим увійти в їх товариство. Апостол же навчає: «Відкинувши брехню, говорім кожний правду своїм ближнім; бо ми – члени один одному» (Єф. 4, 25).

4. Гріхи проти честі. Святе Письмо говорить: «Добре ім'я ліпше, ніж великі багатства...» (Прип. 22, 1). До таких гріхів належать фальшиве підозріння, злочинне осудження, очернення, обмова, плітки і зневага.

а) Фальшиве підозріння є тоді, коли без достатньої причини приписуємо ближньому щось зле. Одного разу Христос сказав розслабленому: «Бадьорися, сину, твої гріхи відпускаються». Тут деякі книжники заговорили між собою: «Він хулить». Ісус, знаючи їхні думки, каже: «Чого Ісус думає в серцях ваших?» (Мт. 9, 2-4). Це і є фальшиве підозріння.

б) Злочинне осудження є тоді, коли ближньому приписуємо якість зло, як щось правдиве та певне, і нерозважно виносимо щодо цього свій суд. Святе Письмо каже: «Один є Законодавець і Суддя, який може спасти й погубити. Ти ж хто такий, що судиш ближнього?» (Як. 4, 12). Осудження є наслідком переважно самолюбства: власних блудів не хочемо бачити, а на блуди іншого маємо бистре око.

в) Очернення – це коли видумуємо на ближнього якісь блуди або перебільшуємо дійсні його блуди. Часом очернення люди роблять анонімними листами.

Не вільні від гріха і люди, які слухають очернення і виявляють з ними свою згоду, а й навіть розголошують їх далі.

Очернювач позбавляє ближнього честі, доброго імені, робить в очах інших злим. А цей навіть не знає, чому люди перестали його шанувати. Язик очернителя – це потвора, яка нічого не щадить, а все нищить і руйнує – приятеля і ворога, духовного і світського. Особливо отруйним є очернення, коли йому передусім похваля.

г) Обмова – це без достатньої причини виявлення блудів і недоліків ближнього. Обмова різниться від очернення тим, що обмовник виявляє дійсні, справжні блуди ближнього, які ще нікому не відомі, а очернювач ці блуди видумує і бреше. Коли

розповідаємо про блуди ближнього, то тим самим відбираємо йому честь і добре ім'я. Джерелом обмови є злоба, ненависть, зависть.

Обмовою грішить найбільше людей. Легкодушна звичка позбавляти когось честі так притупила совість багатьох людей, що вони рідко цей гріх і сприймають за гріх. Рідко хто з цього гріха сповідається, а вмираючи, стають на Божий суд, обтяжені обмовами. Люди часто виправдовують обмову такими аргументами: «Що я сказав, те є правдою, те можна лише говорити»; «Я так не думаю, це було лише жартом»; «Інші поступають так само». Але цими аргументами перед Богом не оправдаєшся.

д) Плітки є тоді, коли комусь іншому виявляємо те, що сказав про нього його товариш, аби тим посягати між ними незгоду. Святе Письмо називає пліткарів «двоязичними».

е) Зневага є тоді, коли порушуємо честь ближнього в його присутності словами або ділами. Очернення і обмова відбувається поза плечима ближнього, і лише коли люди впадають у гнів, то часто кидають ближньому в лице ганьблячі слова. Аби понизити ближнього, йому перераховують його фізичні й моральні вади. А Святе Письмо говорить: «Удари нагайки спричиняють синці, а удар язика розтрощує кості» (Сир. 28, 21).

Язиком маємо молитися, славити і величати Господа, а не оскверняти його розмовами, які порушують честь ближнього – найцінніше земне добро. «Хто стереже свої уста, той зберігає свою душу; хто з свого рота невгамовно роззявляє, тому погібеть» (Прип. 13, 3).

Восьма Заповідь Божа забороняє не тільки всі гріхи проти правди і честі, але й дбає також про те, щоби ми правду і честь вважали чимось святым.

Неправдиве свідчення, брехня, облуда, фальшиве підозріння, злочинне осудження, очернення, обмова, плітки, зневага є тяжкими гріхами, коли ми завдаємо велику кривду ближньому, і легкими – при малій кривді.

Той, хто спричинив кривду славі ближнього, зобов'язаний повернути цю славу, а коли хтось поніс матеріальні збитки, зобов'язаний повернути йому ці збитки, бо саме лише визнання нашого гріха не є вистарчальним.

Наші обов'язки:

В усіх словах і ділах бути справедливими і щирими. Ми повинні берегти честь і добре ім'я ближнього, шанувати і боронити їх. Якщо не можемо сказати про ближнього чогось доброго, то краще промовчати.

Однак в деяких випадках блуди ближнього можна і виявити, а саме:

а) коли це потрібно для поправки грішника; але при цьому потрібно придержуватись поради Христа: «А коли брат твій завинить супроти тебе, піди й докори йому віч-на-віч. Коли послухає тебе – ти придбав брата твого. Коли ж він не послухав тебе, візьми з собою ще одного або двох, щоб усяка справа вирішувалась при двох або трьох свідках. І коли не схоче слухати їх, скажи Церкві» (Мт. 18, 15-17);

б) коли це необхідно для запобігання великому нещастю. Наприклад, апостол Петро писав до Тимотея: «Коваль Александр накоїв мені багато лиха ... Його і ти бережися» (II Тим. 4, 14-15).

Не вільні від гріха люди, які слухають очернення й обмови і розголошують їх. В таких випадках ми зобов'язані зупинити і напідручити людину, що це є гріхом, а не складати їм товариства.

У серпні 2005 року Патріарх Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Любомир кардинал Гузар вперше після легалізації в Україні УГКЦ направив для душпастирського служіння священника у військово-формування, що діє за межами України. Цим було започатковане капеланське служіння у підрозділах Збройних сил України, які здійснюють миротворчу місію далеко від рідного краю.

За роки існування українського миротворчого контингенту, зокрема на Балканах, у Косово, на жаль, не було постійної душпастирської опіки над воїнами-християнами. Чи не тому тут траплялися сумні випадки та порушення? Маю велику надію, що Господь відверне від тих, хто Його визнає, всілякі неприємності, збереже їх та обдарує своєю милістю і щедротами, принесе більше спокою і впевненості рідним та близьким, які з нетерпінням очікують повернення своїх синів, чоловіків, батьків, братів і товаришів до рідних домівок.

Два роки тому за ініціативою, коштом і силами самих військовиків на території батальйону було споруджено каплицю, і відтоді тут щоденно відбуваються відправи. За Господньою допомогою й сприяння командування вдалося організувати літургійне життя. Моїми помічниками стали рядові й офіцери, багато з яких прийшли до участі у Богослужіннях вперше. Найбільше миротворці моляться за рідних і близьких, за мир і спокій у Вітчизні. Кожна добра новина з України наповнює їх серця радістю й гордістю, погана – приносить смуток і неспокій. Тож молимо Бога, щоби в Україні все було гаразд.

В цьому році найбільш урочисто ми відсвяткували празник Преображення Господнього. День видався напрочуд гарний і чистий, тихий і прозорий, коли

З КАПЕЛАНОМ НА ПЕРЕДОВІЙ

далеко було видно й далеко чути. Військовики принесли овочі й фрукти для освячення, панувало загальне піднесення. По Службі Божій освятили воду, а після обіду – міні-казарми та військову техніку.

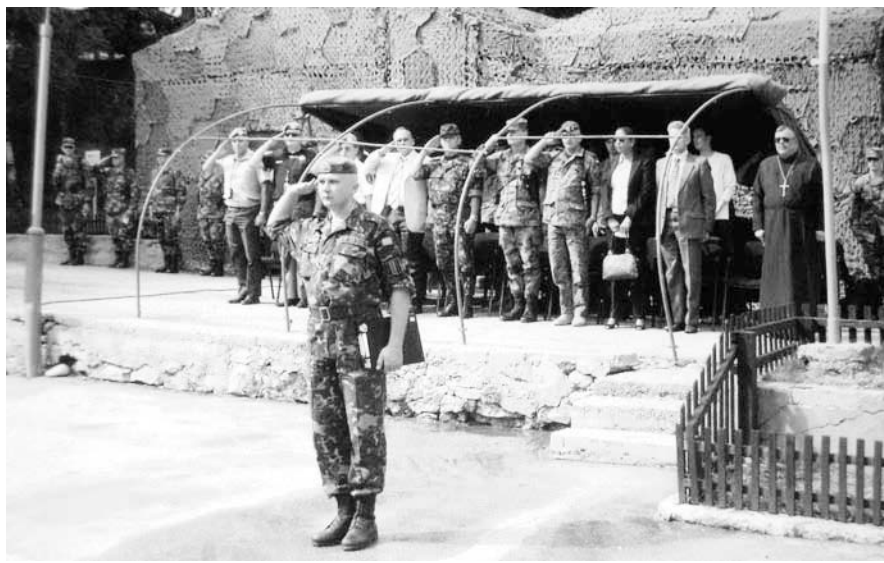
Незабутнім і врочистим було святкування у Миротворчому контингенті і Дня незалежності України. Напередодні група офіцерів штабу батальйону на чолі з командиром підполковником Віктором Копачинським здійснили сходження на найвищу в цьому регіоні вершину (вища за нашу Говерлу) і підняли над нею освячений Український прапор. Сходження було важким, бо в цей час падав дощ, туман стелився по землі, обмежуючи видимість. Та стараннями офіцерів, зокрема майора Андрія Ковальчука, який вже втретє встановлював прапор України на цій горі, групі вдалося і цього разу ви-конати почесну місію. Можна собі уявити, якою була радість кожного з нас, коли наступного ранку з місця розташування батальйону у променях сходу сонця ми побачили Прапор –

символ нашої Соборної Держави, яка, повстаючи з руїни, допомагає іншим наводити спокій і порядок задля безпеки і процвітання на європейському континенті.

В урочистостях з нагоди Дня Незалежності в українському батальйоні взяли участь також працівники дипломатичного корпусу України в Македонії, військовий аташе держав, бригадний генерал армії США, ксьондз-капелан Польського батальйону майор Владислав Козіцький з офіцерами штабу, представники місцевих державних, громадських та культурних організацій Косова.

Після свята, яке водночас супроводжувалося повсякденною працею, наступив новий етап діяльності Українського миротворчого батальйону. Дай, Боже, щоб він та всі наступні етапи нашого побуту тут, на Балканах, були щасливі.

Отець-митрат Йосиф ЛУЧИТ,
референт-координатор військових капеланів Львівської Архиепархії

ПЛІД МОЛИТВИ - ЖИТТЯ В ПРАВДІ

У Львові в 1925р. митрополит А. Шептицький заснував контемплятивний монастир сестер-василіянок. Він призначив на ігуменю монастиря матір Ігнатію Слободян, яка в своїх листах до митрополита Андрея писала: "Одно бажаю: щоби в нашій Східній Церкві був правдиво контемплятивний монастир, де би душі займалися виключно Ісусом, а не собою, ані світом, а спасенням душ людських..."

10 листопада 1936 р. митрополит Андрей купив у с. Суховоля біля Львова будинок для контемплятивного монастиря і сам дав йому назву – Під покровом св. пророка Іллі. Першою кандидаткою в монастирі в Суховолі стала Анна Довганик, якій дали монаше ім'я Андрея – на честь митрополита. Цього року мати Андрея, ігуменя монастиря, відзначила 90-ліття свого життя і 68 років монашого життя.

Народилася вона у с. Вовчківці Снятинського району на Івано-Франківщині. Мати Андрея згадує, що любов до молитви зачерпнула від свого батька. Шестеро своїх дітей він із дружиною виховував у любові до Бога і до свого народу.

Коли йшлося про Божі справи, мати Андрея завжди була рішучою. Перед вступом до монастиря люди відмовляли її від цього наміру, переконуючи, що часи непевні, може початися війна, а, отже, нерозумним є робити такий крок. Але м. Андрея не дала себе застрашити.

Після вступу сестри Андреї в монастир (1937 р.) почалися тяжкі випробування для родини Довгаників. Три рідні брати с. Андреї в молодому віці загинули у боротьбі за волю України, старша сестра була ув'язнена на 10 років тюрми, мама з однією донькою, невісткою і двома малими діточками пішли на катури в далекий Сибір. Вороги шукали і за с. Андреєю, щоб цілу родину винищити дощенту, але оскільки вона на цей час була в закритому

монастирі, то її облишили.

Коли м. Андрея згадувала ці трагічні події, в її серці не було жодної гіркості, ані нарікання на людей, а тим більше – на Бога. З миром на лиці, спокійним врівноваженим голосом на закінченні казала: "Така Божа воля". Це не була фраза – це був прояв глибокого смирення перед Богом, ототожнення з Ним в абсолютному довір'ї. Це був вияв живої віри, яка є плодом пізнання Бога, що за нас дав Свого Єдинородного Сина. Кожна з сестер знає, що ця відданість волі Божій є плодом правдивої молитви.

У 1950 р. с. Андрея разом з сестрами на приказ радянської влади мусила опустити монастир в с. Суховоля. Були нелегкі часи підпілля. Але й тут м. Андрея проявляла мужність. В часі підпілля вона після смерті своїх настоятелів прийняла уряд ігумені в монастирі. Тісний зв'язок тримала з єпископом Софроном Дмитерком, який часто давав сестрам реколекції, проводив обличчя. В часі підпілля жодна сестра з Суховільського монастиря не зрадила свого покликання.

Після виходу з підпілля монастир почав діяти в Брюховичах біля Львова, бо в с. Суховоля в монастирі була розміщена середня школа. Сестри дуже цінують духовну підтримку, яку мають від місцевого пароха - отця-декана Петра Салогуба, який заохочує учасників молитовних груп до ревної молитви за потреби Церкви і народу.

Монастир поповнився новими покликаними не тільки серед дівчат з України, але й із-за кордону, яких м. Андрея радо приймала і благословляла. Мати дуже цінить красу цього покликання до внутрішньої молитви, бо саме це і є основним в контемплятивному житті. Особисте відношення до Христа і відданість Йому пов'язані із вмиранням свого "его". А це неможливе без

внутрішньої молитви, без якої не обійтись і вповсякденному житті.

Тепер контемплятивні сестри мають реколекційний дім в м. Тисмениця Івано-Франківської області, який їм подарувала п. Марія Воловська для духовної служби.

М. Андрея радо вітала у своєму монастирі Блаженішого Любомира кардинала Гузара, владик Софрона Мудрого, Юліяна Г'бура, Іриней Білика, Ігора Возньяка, які проводили для сестер обличчя і приймали вічні обіти.

Цього року минає 80 років від заснування контемплятивного монастиря в Греко-Католицькій Церкві. Спочатку монастир був самостійний і підпорядковувався митрополитові А.Шептицькому. В часі підпілля монастир був централізований разом з іншими василіянськими монастирями. Та це був тільки перехідний стан, який впливав з кризової ситуації в підпіллі. Тому контемплятивні сестри разом з м. Андреею бачать необхідність відновити свою початкову ідентичність, яка відповідає східній традиції монашества. Монастирська капітула висловила потребу децентралізації, відновлення початкової самостійності, і одногосно прийняла це рішення та передала його до Конгрегації для Східних Церков.

Нині, коли святкуємо 80-літній ювілей монастиря і 90-ліття матері-ігумені Андреї Довганик, дякуємо Господу Богу, що дав матері Андреї і нашим старшим сестрам таку живу віру, що серед усіх проб в часі підпілля наш монастир вистояв і тепер молоді сестри мають куди прийти. Також дякуємо всім старшим сестрам, а особливо матері-ігумені Андреї за їх добрий приклад і просимо Господа Бога про наступні святі покликання до нашого монастиря.

с. Марта, ЧСВВ
(контемплятивних)

З ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ

СПОГАДИ ПРО ПЕРЕЖИТЕ

сестри Вен'ямини,
в миру – Володимирі
Марцінковській.
Згромадження Сестер
Пресвятої Родини.

(Продовження, початок у попередніх числах)

З часом познайомились з людьми ближче, і сказали нам, що в продуктовому магазині є місце прибиральниці. Туди оформили с. Еремію, а с. Ювеналію прийняли в цех, де робили ящики для золота, однак довго там вона не працювала. Пізніше попросили директора школи, щоб прийняв її за прибиральницю, і та була там не цілий рік. Сестру Еремію ще на рік залишили в магазині. А с. Ювеналію вдалося влаштувати сторожем у пекарні. На роботу в нічну зміну треба було її відводити, бо дорога була небезпечна: там часто вбивали наших людей.

Так тривало цілий рік. На наступний рік с. Еремію з трудом влаштували сторожем – насилу впростили, бо завідувача жінок не хотіла. Тепер сестри сторожували в пекарні на зміну. Ще й помічника Бог прислав нам: звідкись прибував великий собака, який водив сестер на зміну і пильнував нас від чужих, лежачи під дверима бараку.

Якось с. Ювеналія, вертаючись ввечері з роботи, побачила на дорозі телеграфний стовп. Прийшла і підмовила мене той стовп вкрати. Як ми, дві слабкі жінки, охляли від голоду і холоду, дотягнули той стовп до своєї хати, я і дотепер не розумію. Як ми боялися, що хтось нас побачить, коли той стовп виривався нам з рук і падав та дзвенів, як дзвін, на 50-градусному морозі! Як ми плакали від безсилля, чіпляючись з останніх сил за той стовп обдертими до крові руками! Ми мусили його донести, бо там, в бараку, чекали на нас хворі і змерзлі сестри. Але як ми тішились, коли дотягнули нарешті його до хати! Піт із нас лився ручаями, незважаючи на тріскучий мороз, і ми мусили перевдягнутися в сухе. А потім до світанку розпилювали той стовп на куски і ховали в різні кутки, щоб ніхто не знайшов. Той стовп на кілька днів врятував нас від пронизуючого холоду, і ми потім довго згадували ту пригоду. Особливо те, як чудувалися на другий день люди, куди ж пропав стовп. На нас подумати і в голову нікому не прийшло – на думку всіх, підняти стовп могли тільки якісь здоровенні мужики.

Сестри стало ходили на роботу. Якось виїхав надовго старший комендант, і Лук'яненко залишився сам. Не міг простити сестрам давню образу, коли не вдалося йому підселити в наш барак свого донощика, і почав переслідувати сестер. Одного разу підстерг нас, коли ми пішли в друге село купити бараболі, і подзвонив, щоб нас там затримали. Село було по другу сторону гори, на віддалі більш як 5 км, і ми не встигли вчасно повернутися, за що він оштрафував кожну з нас на 100 крб. Щоразу чіплявся до с. Андреї, що лозунги в бараку не так написані, що ми щось не так зробили, не те сказали. А мене три місяці викликав щовечора на допити, так що я ледве вже по світі ходила: вдень – робота, півночі – на допитах. Прислали йому на допомогу слідчого, «землячка» з Львівщини, який теж брав участь у допитах. На щастя, сестри працювали з його жінкою і при нагоді розказали їй про ті знущання. Видно, вона його спам'ятала, бо вже більше сестер не викликав.

На друге літо сестри вже знали людей і начальство, знали, до кого вдатися у своїх конечних справах. На запрацьовані гроші купили дров і все необхідне, використовували кусок землі, щоб посадити бараболі, в бараку викопали яму, щоб мали її де тримати. Стало трохи легше жити, головне – не так мерзли. Хоч у бараку вода замерзала, як і раніше, та біля кухні вже можна було зігрітися. Щоб вижити в тих обставинах, треба було дуже багато працювати.

В неділю ми ходили в куці берізок, що росли між горами, і там молилися, читали і відпочивали. Одного разу під час духовного читання з гори просто на нас вибіг великий сірий пес, зупинився на віддалі кількох кроків і пильно на нас дивився. Ми не зразу зрозуміли, що то – сибірський вовк, а як зрозуміли, то зі страху не могли промовити ні слова. Боялися навіть пальцем ворухнути, чекаючи, що кинеться на нас. Але він, постоявши кілька хвилин, погнав далі, а ми ще довго не могли прийти до себе. Після того ми щоразу озирались, чекаючи вовків, але далі продовжували ходити в берізки молитися, бо в бараку все були якісь перешкоди.

(Продовження у наступному числі)

ТАЛАНТИ, БЛАГОСЛОВЛЕНІ ГОСПОДОМ

музики, кращі діти нашого хору успішно навчаються в музичних школах Львова. Серед них – Іринка Мацейко та Марта Панас, які є учнями дитячої школи мистецтв № 5 і для яких цьогорічна золота осінь була особливо щедрою. Нещодавно в місті Луцьку проходив всеукраїнський конкурс юних бандуристів „Волинський кобзарик”, учасниками якого були і наші дівчатка. Варто зазначити, що на конкурс зголосилося 65 дітей, які представляли всі регіони України. Членами журі конкурсу, яке оцінювало виступи дітей, були, зокрема, професор по класу бандури КНУК В.Єсипок, Н.Боярко, доцент ЛДМА О.Герасименко, заслужені артисти України Р.Гриньків, В.Горбатюк та інші.

Гостинно і привітно, теплими оплесками приймали волиняни учасників конкурсу. Особливо всіх вразила своїм виступом наша маленька бандуристка Іринка Мацейко, якій зал довго скандував „Браво!”, а поважне журі присудило їй перше місце і звання лауреата Всеукраїнського конкурсу. Марта Панас стала дипломантом цього конкурсу.

Ще раз підтверджується істина, що неталановитих дітей у нас немає. Треба тільки мати велике бажання любити їх, віддавати їм свої знання, вміння, велику любов, – і зійдуть плоди спільної праці вчителя й дитини, як це робить керівник дитячого хору „Надія”, викладач ДШМ

№ 5, відмінник освіти України Ольга Баглай.

Ірина КОВАЛЬ

Вже вісім років у храмі свв. Ольги та Єлизавети творчо і плідно працює дитячий хор „Надія”. Кожну неділю діти поспішають на Божественну Літургію, аби своїм співом прославляти Господа та дякувати Йому за щасливі й мирні дні дитинства, за те, що можуть навчатися прекрасному мистецтву співу і виховуватися при церкві.

За цей час, час наполегливої і клопіткої праці, надбанням хору стали кілька різноманітних концертних програм, Львівським телебаченням знято три фільми-концерти. З концертами хор побував у нашій столиці – Києві, де мав приємну й почесну нагоду співати Святу Літургію у церкві святого Миколая на Аскольдовій могилі, а також в Чернігові, Іллічівську та деяких містах нашої області.

Щоби глибше пізнати чарівний світ

«Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені – і Я заспокою вас!»

Від куратора цієї рубрики
о.-д-ра Леоніда КОСТКА

Після першої публікації *посипалися листи, подяки, зітхання, щирі визнання і сльози...*

Зітхайте ще і ще – це так потрібно для нас усіх!

ЧОМУ?

Не робиш зусиль, щоб наші подружні стосунки були в усьому чудові, приємні, фантастичні і щораз досконаліші!

Невже ми так розчарувалися собою, стали байдужими, чи, може, вперти ми і злосливими до себе, до світу, до Богом дарованої радості подружнього співжиття?..

Зрозуміймо себе, порозуміймося – ми ж любимо себе... Ще раз обнімімося – як тоді, після Церкви... «Що не залишило тебе аж до смерті і прирікаємо: Любов, Вірність...»

Повернімося до себе у вищій Любо-ві...

Чому я щораз менше вірю тобі? Це, напевно, я винен... А так добре і просто було б знову обнятися і поговорити, люба моя...

Знаю, що ми були до себе часами злі, нетолерантні, нетерпимі. Але можемо обоє змінитися, поправитися! Що робить нас нещасливими?

Самі ми!

ЧОМУ?

ЧОМУ?

Бачивши мої страждання і мій біль, ти пробував би мене розрадити. Але чому цього не робиш? Чому тебе вистачає лише на повчання, приниження, звинувачення, претензії? Чому не спитаєш, як мені є на серці?

ЧОМУ?

Скільки разів за дитинства я почула від тебе «Я тебе люблю!»? Ти можеш це пригадати? Говори це тепер! Говори сьогодні, якщо ми здатні говорити про почуття.

ЧОМУ?

Були моменти, коли я потребувала тебе найбільше. Потребувала притули-ти до тебе і плакати на твоїх колінах, може, відчути тепло твоїх обіймів і теплий поцілунок. Часами мені потрібен був твій захист і ніжне, лагідне слово. Але ти, як завжди, не мав для мене часу. Як швидко минуло моє дитинство і як багато ми втратили з тобою...

Визнання моєї історії життєвої прав-ди після прочитаного у Вашій рубриці «Стук-стук до Серця»

Я ДОВІРЯЛА І ВІРИЛА ТОБІ.

Чому ти позбавила мене присутності моїх братів і сестер?

Вітаємо ювілярів!

У грудні святкують ювілеї:

15-річчя священства – о. Петро Салазуб (02.12)
15-річчя священства – о. Петро Зварич (02.12)
15-річчя священства – о. Богдан Язвінський (08.12)
15-річчя священства – о. Богдан Радюк (09.12)
15-річчя священства – о. Писко Михайло (09.12)
10-річчя священства – о. Микола Мельник (13.12)

95-річчя уродин – о. Микола Пристай (29.12)
75-річчя уродин – о. Степан Столярчук (22.12)
55-річчя уродин – о. Роман Гаранджа (31.12)

ПОРАДА

Одна жінка прийшла до спеціаліста і сказала: – Допоможіть мені! У мене – серйозні проблеми з чоловіком. Кожного вечора, коли він повертається додому, виникає жахлива сварка.

Знавець відповів:

Цьому легко зарадити.

– Гаразд, але скажіть, що я маю зроби-ти?

– Ось, будь ласка: увечері, перед при-

ходом чоловіка, вжуйте ці чотири смок-тальних пігулки у рожевій оболонці. Але вживайте не всі нараз, а по черзі, одну за одною. І прошу: смокчіть їх повільно, дуже повільно.

Через тиждень жінка прийшла до спе-ціаліста усміхнена і спокійна:

– Пігулки просто чудодійні! Я хотіла би придбати ще одну упаковку. Відколи їх уживаю, жодного разу не посварилася з чоловіком, коли він повертається увечері.

СКАРБ

– Розумний хлопчик!

Після хвилинової мовчанки дитина тихо промовила:

– А я не є сімейним скарбом?

– Чому ти таке питаєш?

– Бо ти ніколи не маєш часу для мене.

Бруно Ферреро

«Тамниця червоних рибок»

СТУК-СТУК ДО СЕРЦЯ

ся робити цю рубрику в нашій газеті «Мета». Я ще не маю сміливості напи-сати про моє сокровенне-болюче, але, напевно, це зроблю.

Тоді ти про це не думала і навіть не могла здогадуватися, що сьогодні, через довгі роки, ти і я будемо страж-дати разом. Нас завжди буде роздирати почуття болю розлуки за нашими нена-родженими найдорожчими.

Скільки часу вже сплигло з тих днів, які назавжди нас розлучили, але моє серце ніяк не спочине, не заспокоїть-ся...

Я тебе не звинувачую – я тебе без-межно люблю, і ти це знаєш, найдо-рожча моя мамо! А цими чорно-білими рядками я лише хочу вилити те, що так довго болить в моєму серці. Те, що так довго не дозволяло вголос говорити нам про любов.

Скільки, скільки років минуло, але й сьогодні, коли приїжджаю в рідний дім, коли ми разом вечеряємо чи що там ро-бимо... сьогодні, коли нам просто добре разом і ми почуваємося щасливими від взаємної присутності, – тут, як непросте-ний гість, приходить усвідомлення того, що і вони могли б почуватися щасливи-ми, могли б збагатити нас собою, але... аборт позбавив нас цього. І сьогодні, коли я приїжджаю до рідної хати, вони могли б зустрічати мене на порозі, кида-ти на шию зі сльїзми радості зустрічі, цілувати – мої найдорожчі, ніколи не народжені.

СЛОВО ЧИТАЧА.

Дякую Редакції за те, що відважили-